

Pieśń o niebezpieczeństwie żywota człowieka

sł. Jakub Lubelczyk

muz. Cyprian Bazylik

$\text{♩} = 72, 76$

p

SOPRAN

1. Wspo - mi - na - jąc po - cza - tek ży - wo - ta na - sze - go i

p

ALT

1. Wspo - mi - na - jąc po - cza - tek ży - wo - ta na - sze - go i

p

TENOR

1. Wspo - mi - na - jąc po - cza - tek ży - wo - ta na - sze - go i

p

BAS

1. Wspo - mi - na - jąc po - cza - tek ży - wo - ta na - sze - go i

6

mf *f*

ja - kie po - tem ma być do - koń - cze - nie je - go, jaw - nie też wszys - cy

mf *f*

ja - kie po - tem ma być do - koń - cze - nie je - go, jaw - nie też wszys - cy

mf *f*

ja - kie po - tem ma być do - koń - cze - nie je - go, jaw - nie też wszys - cy

mf *f*

ja - kie po - tem ma być do - koń - cze - nie je - go, jaw - nie też wszys - cy

11 *mf* *poco rit.* . . . . .

wie - my, ja - ko tu w niem ży - wie - my.
 wie - my, ja - ko tu w niem ży - wie - my.
 wie - my, ja - ko tu w niem ży - wie - my.
 wie - my, ja - ko tu w niem ży - wie - my.

2. Możeć to każdy baczyć, że sie w grzechu rodzi,
 A zawsze tę swowolność bez przestanku płodzi
 Nie bacząc nic żadnego Dobrodziejstwa Pańskiego.

3. Bowiem grzech, który sie w nas już tak rozkorzenił,
 Prawie nam wszystkie ludzkie obyczaje zmienił,
 Iż o Pana nie dbamy,
 By zwierzęta mieszkamy.

4. Ze sta dziś może należeć człowieka takiego,
 Który by miał pamiętać dobroć Pana swego,
 Jak go ślachtetnem stworzył,
 A nad wszystko przełożył.

5. Nędzneż to są rozkoszy iście świata tego,
 Które nas tak odwiodły od Pana naszego,
 Z którymi ani wzwiemy,
 Gdy marnie poginiemy.

6. Nikt z nas wiedzieć nie może nigdy czasu swego,
 Gdy ma stanąć przed srogi majestat Sędziego.
 Dziwnieć to ten Pan sprawił,
 W swej mocy co zostawił.

7. Każdego przestrzec raczył, aby był w czujności,
 A zawsze sie wiarował sprośnych wszeteczności,
 Bo tego nie wie żadny,
 Gdy przyjdzie dzień Pański zdradny.

8. Jakoż sie tu już nie ma uznać człowiek każdy,
 Gdyż w tem niebezpieczeństwie żywot jego zawsze
 Musi być do skończenia
 Tu iście przez wątpienia.

9. Kuszą sie o nas zawsze pilnie we dnie, w nocy
 Czart, ciało i marny świat zawsze ze wszej mocy,
 Aby nas potłumili,
 A Panu obmierzili.

10. Bar'zoć to na nas iście srodzy harcownicy,
 Z którymi nie możemy porównać, nędzniczy,
 A dziwnie z każdej strony
 Trapią nas przez obrony.

11. Lubieżne acz nam rzeczy pod czas podawają,
 Ale zawsze srogi jad w sobie zakrywają,
 Bo co sie ciału lubi,
 To zawsze duszę gubi.

12. Belzebub on stary wąż też ci pilen swego,
 A zawsze we dnie w nocy rycząc szuka tego,
 By mógł pożrzeć człowieka,
 A zatracić do wieka.